

pantfatte i Assistenthuset i Kjøbenhavn, ikke frit kunne vindiceres; thi dette beforder Tyverier, jfr. N. Lassen l. c. S. 17 og Mågen paa det femte nordiske Juristmødes Forhandlinger S. 179; men ved Oplag i Frihavnen stiller Sagen sig anderledes. Skal overhovedet en Mislighed med Hensyn til Oplag af stjaalne eller svigagtigt tilegnede Varer og Endossement af Beviser derfor have Udsigt til at lykkes, maa hele Manipulationen kunne foregaa med lignende Vethed som ved Pantfætning i Assistenthuset. Men toldpligtige Varer føres normalt ikke ud paa Frihavns territoriet for senere at fortoldes og føres tilbage; og det ser derfor mistænkeligt ud, naar saadant forsøges. Den normale Brug af Oplag i Frihavnen maa blive for Varer, tilbragte fra Udlandet; men af Hensyn til mulige Misligheder med saadanne Varer er der næppe Grund til at tilstede Vindikationen. Saaledes bliver Frihavnen vanskeligt et „Nyl for stjaalne Koster.“ Det maa desuden mærkes, at man ved at udelukke Vindikation affærer tidligere berettigede fra at gøre saadanne Krav paa Vindikation gældende, som kunne tage sig berettigede ud, men faktisk ere uretmæssige (deres Jolt havde virkelig været dispositionsberettigede over Varerne, men nu havde de fortrudt Handelen), samt at man ved at udelukke Vindikation særlig af stjaalne Koster fjerner Processer om, hvor vidt en ulovlig disponerende Fuldmægtig havde begaaet et Tyveri eller et Bedrageri med Hensyn til Varerne. Og det maa erindres, at der her er særlig rig Lejlighed til Processer, fordi Varerne ofte blive liggende længe i Frihavnen og ere lette at identificere, naar hvor Partiet er stort; medens det netop er Processerne, som skulde undgaaes.

Man kunde det siges, at selv om man ønskede Vindikationen udelukket, og selv om det var aldeles klart — navnlig hvor intet Tyveri forelaa —, at en Regel herom var fornuftig, saa burde Indførelsen af lige Regler gemmes til en almindelig Revision af vor Vindikationsret, idet man ikke burde skabe Retssanomolier ved at give særlige Regler i den foreliggende specielle Lov. En saadan Berragtning vilde imidlertid være ganske forfejlet. Det er ganske vist, som bemærket i en Betænkning fra Højesteret jfr. N. Lassen l. c. S. 5, urigtigt at gøre en Forandring i Rettsreglerne, hvor særlig Ulempe ikke er sporet, og dette gælder den vide Afgang til Vindikation af Løse i Almindelighed — vel navnlig fordi Vindikationen som oftest alligevel faktisk udelukkes ved, at man ikke kan paavise Tingens Identitet. Men det gælder ikke i de foreliggende Forhold,

hvor Varen længe holdes affondret. Og naar en Regel, som i Almindelighed erkendes for fornuftig, særlig paatræves i et enkelt Tilfælde, er det rationelt at lade den nye Tanke bryde igennem paa dette ene Punkt, det vil da netop vise sig, hvor stor Værdien den har. — Vilde man begrænse Regelen i nærværende Paragrafs 3die Stykke til ikke at omfatte stjaalne Koster, kunde man sætte: „gøre sin bedre Ret gældende over for Oplæggeren, med mindre den første havde mistet Varens Besiddelse ved et Tyveri.“ Ansaa man det endog for rigtigst at gaa samme Vej som i Søløven, kunde man udelade hele 3die Stykke. Vil man derimod, som her foreslaaet, udelukke al Vindikation, bør Regelen i Paragraffens næstsidste og sidste Punktum sikkert medtages. Den giver den tidligere berettigede et vist Værn, og paa den anden Side kan det ingen Betænkelighed have at gøre Selvfabet en saadan Paapasjelighed til Pligt og lade det bære Følgerne af dens Forjømmelse.

§ 6.

Denne Paragraf træder delvis i Stedet for Lov af 23de Februar 1866 §§ 5 og 6, men skal tillige fastslaa Garantibevisers Brug. Den er redigeret efter Bremerlovens § 4, Bremerregulativets §§ 7 og 9 og det ovenfor omtalte utrykte Udstafs § 4.

Det er selvfølgelig ikke Meningen, at alene Ejendomsret og alene Haandpanteret skulde kunne stiftes igennem henholdsvis Oplagsbeviser og Garantibeviser. Overdragelse. Paragraffen afgør kun, at den, som faar rent Endossement, staar legitimeret som Ejer, henholdsvis Haandpant-haver; men har Afalen mellem Parterne f. Eks. været den, at Endossementet kun skulde være pro forma, er Endosjatorens selvfølgelig ikke virkelig berettiget. Paa den anden Side er det ikke udelukket, at man gennem Beviserne kan stifte andre Rettigheder over Varerne end Ejendomsret og Haandpanteret. Saaledes kan Indehaveren af Oplagsbeviset stifte en Haandpanteret i Varerne ved at paatægne Beviset derom og overdrage det til Kreditor; men den, som faar Oplagsbeviset endosseret, er dog, jfr. § 8, over for Selvfabet legitimeret som Ejer af Oplagsbeviset til at fordrø Varerne udleverede; ligesom han ogsaa maa vige for den, som ved Endossement af Garantibeviset har faaet Haandpanteret og kan gaa frem efter § 9. Naar i Paragraffen Ordet „Endossement“ er tilføjet i Parentes efter Ordet „Overdragelse“, sigtes der herved ligesom i Søløven til, at et Endossement skal anses for — være Legitimation for — en